

BIJ DE HEKS

Wij laten Livia bij haar vader, om de onbekende schoone te volgen. De lezer zal zich waarschijnlijk nog de gebeurtenis van den gouden ketting herinneren, waarvan Judith, de vrouw van Simon Bette, ge-
waagde. De ketting, gemaakt op de uitdrukkelijke bestelling van den graaf van Vlaanderen, werd bij vergissing, tijdens de afwezigheid van den goudsmid, verkocht aan Filips van Artevelde. Deze had hem ge-

schonken aan de schoone vreemdelinge, Bianca, ter vergelding van een dienst; wat de lezer later zal vernemen. Het zal dus niemand verwonderen dat het onbekende meisje, dat niemand anders was dan Bianca, zoo spoedig den ketting herkende en eene toespeling maakte op hem, van wien Livia dit geschenk had ontvangen. Bianca had Livia reeds vroeger gezien en wist wie zij was, ofschoon Livia de onbekende nooit te voren had ontmoet. Schreiend had het meisje zich na het vertrek van Livia op een stoel laten nederzinken. Zij was van Italiaanschen oorsprong en bezat een karakter die in sterke tegenstelling stond met dat van Livia. Zoo moedig deze laatste was, zoo zwak gevoelde zich Bianca. Zij was zonder veerkracht, en vooral zeer lichtgeloovig.

Er was geen meisje dat meer verbeeldingskracht bezat dan zij en dit voedde hare bijgeloovigheid in de hoogste mate. Zij besloot naar Ursula te gaan, die als toovenares bekend stond, dezelfde die aan het portaal van Sint-Bavo den graaf zoo stout het goud had afgebedeld en hem vervloekt had.

Ten tijde van ons verhaal was het geloof aan tooverij, hekserij en sterrenwichelarij zóó algemeen verspreid en aangemoedigd, dat niet-tegenstaande de strenge wetten die de personen troffen welke aan tooverij deden, er geen stad noch dorp van eenig belang was, waar niet iemand de faam had van bovennatuurlijke krachten te bezitten. De beoefening der zwarte kunst werd toen evengoed voor een wetenschap gehouden, als die van wiskunde in onze dagen. Ofschoon zij die het beroep der zwarte kunst uitoefenden, soms de wreedste straffen moesten verduren, toch werden zij dikwerf door de overheid zelf in hun slinksche handelwijze aangemoedigd. Het gebeurde zelfs, dat overheidspersonen met de tovenaars of heksen in verband stonden en deze ellendige wezens gebruikten om een vijand van kant te helpen, zonder dat zij zelf gevaar liepen ontdekt te worden.

Ook Vlaanderen werd in de middeleeuwen verpest door die tooverkollen en zij speelden in de bewogen tijden van burgertwisten en oorlogen een zeer gevaarlijke rol. Vele dier zoogenaamde heksen beschouwden haar zwarte kunst als een bestaansmiddel. Het volk was weinig ontwikkeld en op duizend menschen waren er negen honderd negen en negentig die in de zwarte kunst geloofden.

Een dier wezens was ook Ursula. Doch zij was niet altijd een slechte vrouw geweest. Eenmaal was zij een maagd van rijke afkomst. Hoe zij zoo laag zonk zal de lezer in den loop van het verhaal vernemen. Het scheen dat de oude vrouw nu slechts leefde om den graaf van Vlaanderen een grenzenloozen haat toe te dragen. Hare woning was niet ver van het buitenverblijf van den graaf, te midden van een dicht woud, gelegen. Haar verblijf leek meer op een hol in den grond, dan op een woning.

Menigmaal was het voorgevallen dat een landbouwer des morgens een zwart kruis op zijn deur had geteekend gezien.

— Dat is het werk van de tooverkol Ursula! sprak hij dan sidde-

rend, terwijl hij een gebed prevelde. En den volgenden nacht lag zijn vee dood in de stallen.

Zonderling mocht het heeten, dat alleen die boeren werden getroffen, die vroeger openlijk de partij van den graaf hadden gekozen. Anderzijds zag men landbouwers, beziel met vrijheidsgedachten, met weldaden overstelpt, 't Gebeurde niet zelden dat, wanneer hooge nood in hun huisgezin heerschte of wanneer de dood voor de deur stond om iemand der hunnen weg te rukken, men op eene geheimzinnige wijze een zak met kronen vond of geneesmiddelen die den kranke de gezondheid teruggaven. Wat er ook van zij, niemand durfde het wagen alleen een voet in de nabijheid harer woning te zetten. Bij het vallen van den avond maakten de houthakkers soms een omweg van een halve mijl om niet voorbij haar spelonk te moeten, waar, naar men zegde, de akeligste en vreemdste geruchten opstegen. Boven den ingang van het hol zat een groote zwarte kat met fonkelende oogen. Telkens wanneer iemand kwam aankloppen kromde zij den rug, zette de borstelige haren omhoog, wrong den langen staart en spuwde den bezoeker of de bezoekerster in 't gelaat. Aan den linkerkant, op den half verganen deurstijl, zat een kraai, zwart en vaal als de lokken der heks. Zij waarschuwde haar meesteres door haar akelig gekras.

De woning van de oude was zelfs op het midden van den dag min of meer in duisternis gehuld. Een klein lampje hing aan een balk en verspreidde zijn vaal licht slechts spaarzaam in het hol. In een hoek lag een hoop verbrand hout, waaruit nu en dan een grillige gloed oprees; zwart kronkelde de rook naar boven en vond een uitweg langs een gat. Aan de wanden hingen de ongelooflijkste dingen. Hier was het een grimmend doodshoofd, daar de wangedrochtelijkste karkassen van de zonderlingste dieren en vogels, terwijl naast het vuur een uil zat, wiens roode oogen akelig flikkerden in den glans van den rossen gloed. Op de planken lagen gedroogde kruiden of stonden in dik opeengepakte rijen fleschjes, gevuld met zwartachtig of goudblinkend vocht. 't Was de drank des doods of de nectar des levens. Aan de schouw hing een verzameling doodsbeenderen, terwijl verder een menigte doodshoofden, een geheel geraamte, een slinger van menschenharten volkomen uitgebleekt, een arm in een lijkkleed gewonden en andere ijselijke dingen in de kamer te zien waren, om angst en verschrikking te verwekken bij de lichtgeloovigen die haar hulp kwamen inroepen in hun nood. Men vond insgelijks eene vreemdsoortige, eene onnatuurlijke mengeling van levende wezens. Een wolfshond lag voor den haard uitgestrekt en gromde bij elk bezoek, terwijl hij zijn groote witte tanden liet zien. Een groote rat kroop door de plaats en een kleine aap liep in het rond, allerlei zotte sprongen makend.

Te midden daarvan zat Ursula neergehurkt en staarde droomend vóór zich. Zij was eene kleine vrouw; haar gelaat was door den haat doorploegd, 't was een levendig beeld van nijd en wraak. En toch zou

Zij stak de rechtervuist omhoog... (Blz. 52)

een gelaatskenner hebben kunnen bemerken, dat er achter de dwaze blikken iets lag, dat getuigde van veel zieleleed en opoffering. Haar lage voorhoofd was doortrokken van diepe rimpels. Hare wenkbrauwen waren zwart, evenals hare lange lokken, die als een vlucht raven bij iedere beweging om haar hoofd heenfladderden. Niemand kende haar ouderdom, niemand wist hoe zij daar gekomen was, maar velen zagen met een bedrukt gemoed naar het kasteel van den graaf en mompelden :

— Lodewijk van Male zou verstandig handelen, wanneer hij de heks van zijn landgoed liet verdrijven, want eenmaal barst een ramp boven zijn hoofd los.

Ursula liet droomend de blikken door de kamer dwalen ; zij scheen ten prooi aan eene hevige aandoening. Zij sloeg de vuist op hare magere borst en een heesch geluid schorde haar uit de keel :

— Wat brandt het hier... hier in mijn hart... hoe stijgen de vlammen van dien brand die mij sinds veertig jaren verteert, zoo langzaam, zoo traag in zijn eindelooze wreedheid... O, Lodewijk van Male, vloek over u... Vloek over uw geslacht... Ik heb uw vader gekend en door hem werd mijn lijdensweg getrokken... Vloek over uwe nagedachtenis, Lodewijk van Nevers... Vloek over u, ellendige boeleerder. Och, wat heb ik geleden... geleden in mijn bloed..., geleden in al de zenuwen van mijn lichaam, in al de snaren van mijn ziel... En nu ben ik een heks... Ha ! Ha ! Ha !... Een wezen die vervloekt wordt, veracht en geschuwd..., een heks !...

Zij sprong op en klaagde pijnlijk :

— Kaatje, Kaatje, mijn kind, gesproten uit vorstelijk bloed, getroeteld in smart en tranen... Kaatje, wat uw vader uwe moeder aandeed, zoo deed hij, de zoon, u lijden... Kaatje, mijn kind, gij hebt zooveel geleden om mij... Och, erbarming..., erbarming.

Zij ging door hare kamer, schopte tegen den hond, zoodat deze akelig jankte.

— Arm beest, sprak zij hem toe, arm beest, het was buiten mijn wil dat ik u bezeerde ; mij jagen de menschen op als een hond, doch u zal ik koozen en liefhebben, omdat ook gij sinds zoolang in mijne smart deelt.

Hoog rees zij op, stak de rechtervuist omhoog en schreeuwde wild :

— Ik heb u gespaard, ellendeling, tot den dag dat ik wist, dat gij mijn kind als een gemeene deerne behandelde, toen gij haar op de straat hebt geworpen met den vloek der schande op het voorhoofd ; toen heb ik den wreekenden dolk naar u laten opheffen. Het mislukte, ik kon u niet zien rochelen in uw bloed..., niet zien hoe gij u wrongt in de pijnen van den doodstrijd... Doch thans wil ik mijn wraak op hechter grondslagen vestigen, ik wil uw volk in 't harnas tegen u jagen, op uw nagedachtenis den vloek laten rusten der geschiedenis... Ik zal u doen vervolgen door den niets ontzienden volkshaat..., u laten weenen tranen van bloed, tranen van machteloze woede... Den ijselijken brand van den

broederkrijg zal ik aanwakkeren en gij zult verpletterd en vermorzeld worden onder de vervloeking van duizenden... O, Lodewijk van Male, o, vorst van 't rampzalige Vlaanderen, gij zult sterven, beladen met den haat van uw volk.

Zij wreef zich wederom over het voorhoofd, en bleef met de handen voor de oogen staan, sidderend en schokkend. Alles was stil in het hol, als vreesde alles den toorn van de heks. Door hare magere vingers sijpelden langzaam tranen en uit hare borst krampten pijnlijke snikken, meêwarig en droef... Rillend door al hare leden, droogde zij met de vereelde handen hare tranen af en sprak :

— Het doet mij goed, hoewel 't laf is te schreien... Het is zoo lang geleden... Kaatje was nog een blozend kind... Hoelang reeds !... En twee jaren later luidde de doods klok in mijn hart... Kaatje was dood... zedelijk dood... Ik heb haar begraven diep in mij, in het graf van mijn hart en sinds roept zij mij toe : Moeder, wraak ! wraak !...

Zij drukte de handen op haar borst.

— Ja, Kaatje, ja, kind, ik hoor u wel, zwijg dan toch. Sinds lang kon ik niet meer weenen... mijne oogen waren uitgedroogd, mijn mond uitte niet meer woorden van liefde, woorden zoo zacht en zoo zoet als de zang der moeder bij de wieg van haar kind... mijn lippen kenden niet anders dan woorden van wraak en vervloeking... Is het mijn schuld dat ik een heks ben en 't volk meesleep naar de draaikolk der ellende ?... Ben ik daarom dat verdoemde wijf waarvoor de kinderen griezelen en snikken in hun droomen ; waarvoor de brave menschen zóó ver uit den weg gaan ?... Ben ik slechter omdat de wereld slecht is, of wordt de wereld door mij slecht ?... Ik ben een heks en de wereld is goed en rechtvaardig... Ha ! Ha ! Ha !...

Zij lachte zoo wild en zoo vervaarlijk, dat de hond een klaagtoon aanhief. Toen werd zij weder somber en nadenkend.

— Zal het gelukken ? mompelde zij ; welaan, laat ons eens zien.

Zij zette een pot op 't vuur, vulde hem met allerlei kruiden, liet hem koken en zette hem toen op een blok. Toen hij daar stond te dampen en te zieden, wierp de oude er een poeder in, dat begon te schuimen en te borrelen en strekte toen hare armen bezwerend over den pot uit.

— O, helsche machten, komt mij ter hulp, zendt vernieling en rampen over degenen neer, die ik met mijne wraak bestook.

Zij nam den ketel op, droeg hem in eene andere kamer en goot daar zijn inhoud op een wolfsvel uit. De bezwering ging voort...

Toen Bianca het hol der oude binnentrad, zag zij de heks bezig met hare geheime kunsten. Ursula had een grooten rooden tooverkring op den vloer getrokken. Binnen den kring zag men eene oude steenen doodkist ; een flambouw brandde ter zijde van de doodkist, waarop een witte kap benevens een zware tak van een palmboom lagen. Verder zag men eene flesch met eenige levende adders, die een sissend geluid maakten.

Te midden dit alles stond de heks een boek in de eene hand houdend en in de andere eene tooverroede, het gewone kenteeken van haar bedrijf. Die staf was omwonden met het vel eener slang en eindigde van boven in een ramshoorn. De heks droeg een kleed van zwarte wollen stof en eene tasch hing aan haar gordel, waarin een groot sikkelvormig mes stak. Haar hoofdhaar hing in wanorde over haar rug, alsof zij met iemand een zwaren strijd had gestreden. Toen zij Bianca bemerkte, zweefde een straal van blijdschap over haar gelaat en zij mompelde :

— Mijne geesten hadden gelijk.

Toen vestigde zij den blik trots op het meisje en sprak op hollen toon :

— Wees welkom, meisje, op het uur eener vreeselijke bezwering.

— Is uwe bezwering geëindigd, of moet ik wachten? vroeg het meisje.

— Ja, alleen de witte kap moet op de doodkist blijven liggen, tot de toorts is uitgebrand... dan is alles geëindigd. Wat wilt gij van mij?

— Ik ben hier gekomen om u te zeggen...

— Wat, riep de oude, wederom hetzelfde?

— Laat mij uitspreken; ik weet dat verwijtingen op u zooveel vat hebben, als het water der zee op de barre rots. Neen, ik kom niet om u verwijten te doen, boos wijf, maar om u te zeggen, dat ik u niet vrees, en daarom wil ik u spreken.

— Bianca, uwe woorden zijn duister, spreek duidelijk, want de moeder der geheime krachten, de beheerscheres van geesten en elementen, verspilt haar tijd niet in ijdeloos woordenstrijd met een sterfelijk wezen.

De oogen van Bianca trokken zich te zamen, een hevige toorn deed haar boezem op en neer gaan.

— Gij hebt mij bedrogen, riep zij, gij beloofdet mij wraak, gij voorspeldet mij dat de liefde van den graaf voor de dochter van Jan Yoens in haat zou veranderen. Gij hebt uw woord gebroken. Ik kon het heden met eigen oogen aanschouwen.

— Gelogen, zei Ursula.

— Wat !...

— Ja, ik zeg dat het dubbel gelogen is. Bianca, ik weet dat gij de zachtzinnigste vrouw zijt die er leeft, doch in eene leeuwin verandert, wanneer de afgunst aan uw hart knaagt. Uw wraak en mijn verlangen naar algemeene verdelging groeien aan en zullen weldra over al de bedorven kinderen der zonde komen, welke deze stad bewonen... Vader en dochter zullen beiden mijn slachtoffers worden.

— Ik vraag de ellende der dochter niet, hernam Bianca, het meisje deed mij nooit kwaad, zij...

— Zij is uw mededingster, ongelukkige, en zij zal gestraft worden.

— Het kan niet, want zij staat thans in de gunst van den graaf; ik

zag heden om haren hals den gouden ketting schitteren. Lodewijk bemint Livia en zoo werd mijne duur betaalde hoop op wraak de bodem ingeslagen... Helaas, ik ben een rampzalig wezen...

De heks antwoordde op deze klacht met een spottenden glimlach.

— Geduld, meisje, geduld, sprak zij, het werk is nog niet geëindigd.

— Geduld ! Zijt gij het, Ursula, die mij van geduld durft spreken ?

Gij zijt de schuld van mijn ondergang. Ik was een kind toen gij in ons klooster kwaamt, om uwe geneeskunst te onderwijzen... ; gij hebt mij gesproken van een wereld vol goud en weelde, van genot en vreugde, gij hebt mij overgehaald om met u te vluchten, gij beloofdet mij bergen van goud.

— En werd die gouden droom dan niet vervuld ?

Bianca lette niet op deze woorden en vervolgde :

— En wat deedt gij toen ? Zekeren nacht sloopst gij op de slaapkamer en voerdest mij slaapdrongen met u. Gij bracht mij uit mijn vaderland, verbijsterdest mijn gemoed met voorstellingen van vermaak, gij plaatstet mij in den maalstroom der verzoeking en leverdest mij als een buit aan ondeugd en dwaasheid over. Gij, Ursula, gij deedt dit, gij verkocht mij aan den Graaf van Vlaanderen...

— Gij moest dienen om mijne wraak ten uitvoer te brengen, gij waart het voorwerp dat ik bestemde om de grondslag te wezen van het gebouw mijner wraakplannen.

— Ik ? En waarom moest ik uw slachtoffer worden ?

Ursula zweeg, zij scheen verdiept in hare gedachten, die haar als een vlaag overstelpten.

— Waarvoor leverdest gij mij in handen van den graaf van Vlaanderen ? herhaalde Bianca.

Als uit een droom ontwakend zeide de heks :

— Omdat gij het verlangen hiertoe hadt uitgedrukt.

— Ja, helaas ; waar bevonden zich mijne zinnen ? Om de liefde van Lodewijk van Male, trotseerde ik alles, de beleediging der menschen en den toorn des hemels. Gij, Ursula, hebt mij in de liefde gestooten, om mij in de wraak te dompelen. Ik leef nog slechts om mijn verleider te straffen, mij over de beleedigingen mij aangedaan te wreken.

Hoog richtte zij zich op voor de heks en stak de gebalde vuisten voor hare oogen.

— Ja, ik heb u noodig om mijne wraak ten uitvoer te brengen, anders had ik u sinds lang een dolk door uw zwart hart gestoken...

— Ik vrees uwe bedreigingen niet, antwoordde de oude. Ik overlaadde u aan den anderen kant ook met weldaden. Wie maakte u met Filips van Artevelde bekend toen de graaf u op straat wierp, en gij te Gent zoudt verhongerd zijn als een zieke hond ?

Bij het hooren van den naam van Filips van Artevelde werd Bianca bleek. Hevige aandoening stond op haar gelaat te lezen, de vlam der wraak in hare oogen had plaats gemaakt voor iets weemoedigs en zachts.

Hare stem klonk bewogen toen zij de volgende woorden sprak :

— Het is waar, ik werd door de Gentenaars op verschrikkelijke manier bejegend. Filips van Artevelde nam mij onder zijne bescherming, en daarom vereer ik hem en voel een oneindige dankbaarheid in mijn hart voor den dierbaren man opwellen... Ja, boosaardige vrouw, lach maar, dankbaarheid is eene deugd, welke gij nooit hebt gekend.

— Voor wien zou ik dankbaarheid moeten gevoelen, ik, de heks ? Ik lach, omdat ik u van deugd hoor spreken, gij, die dorst naar wraak en ellende... Laat die ijdele woorden varen, en, wanneer gij uwe wenschen wilt vervuld zien, zoo hoor mij aan en let op mijne woorden, want gij moet het werk van uw eigen wil helpen bevorderen.

Bianca liet zich overwinnen door den dringenden toon van Ursula's woorden.

— Hoor mij : er vormt zich in deze stad een oproer, dat gansch de maatschappij op hare grondvesten zal doen beven. De graaf heeft door zijn dwingelandij en zijn booze streken het volk tegen hem opgeruid, eene samenzwering is aan den gang, welke voor duizenden ondergang, armoede en dood zal brengen. Ik heb den grond reeds afgemeten waar hun verslagen lichamen door de zon zwart geroosterd zullen worden, terwijl zij de raven en wormen voeden... Ik heb...

Bianca viel haar in de rede met de woorden :

— Wat gaat mij dat alles aan ? In welke nieuwe ellende moet ik mijn rol spelen ?

— Luister ! Deze samenzwering zal uw wraak volkomen koelen, den graaf dooden en de dochter van Jan Yoens ten onder brengen.

— Niet den dood van Livia wil ik, sprak Bianca droef, ook niet dien van Lodewijk, ik zou willen hem van zijn troon afstooten en hem in ellende gedompeld zien.

— Uw wensch zal vervuld worden. Hoor thans welke rol gij in dit drama zult te vervullen hebben. De oproerlingen missen een aanvoerder, wiens naam, wiens talenten en invloed de gegoede klas der burgerij zouden kunnen bewegen met hen op te staan. Filips van Artevelde is daartoe de geschikte man, zijn naam alleen is een tooverwoord, want zijn vader Jacob van Artevelde heerschte in Vlaanderen als een koning. Hij was de Ruwaard die rijkdom in de stad bracht, en hare voorrechten bevestigde. Door zijn wijsheid maakte hij Vlaanderen geëerd, geacht, gevreesd, zoodat zelfs de trotsche koning Eduard III van Engeland de vriendschap en het bondgenootschap der Vlamingen zocht.

— En de ondankbare burgers van Gent, onderbrak Bianca, hebben hem vermoord. Filips heeft zulks niet vergeten en daarom is het dat hij tot heden toe de leiding van het aanstaande oproer nog niet in handen nam.

— Juist, Artevelde moet gewonnen worden. Hij is koen en onverzaagd en bemint zijn Vlaanderen zooals zijn vader het eens beminde. Wanneer Artevelde overgehaald is, zullen duizenden zijner medeburgers

zijn voorbeeld volgen en opstaan, want graaf Lodewijk wordt gehaat. Bianca schudde het hoofd.

— Zóó groot is mijn invloed op Artevelde niet, zeide zij.

— Dan moet gij alles in het werk stellen om dien invloed op hem te verkrijgen.

— Maar waarom moet ik mij leenen tot het plegen eener ellendige, moorddadige zaak?

— Waarom? vroeg de heks, terwijl zij haar gelaat dicht bij dat van Bianca bracht, zoodat deze haar heeten adem voelde. Waarom? Omdat hier, in mijn heksenhart iets brandt dat rein en onbevlekt is te midden van den chaos der vernieling... omdat hier iets klopt luider en sneller dan de mokers van het kwaad... Omdat ik ook eene Vlaamsche vrouw ben, omdat, ondanks al de zwarteheid mijner ziel, ik mijn Vlaanderen lief heb... mijn Vlaanderen en mijn Kaatje... mijn land en mijn dierbaar kind... beiden verschopt en vernederd... Omdat duizenden mijner arme landgenooten van honger en ellende omkomen... Omdat ik den graaf wil begraven onder de vrijheidskreten van mijn volk... Daarom... daarom... Hoort ge?

Bianca zweeg, half overwonnen door de taal der heks, die zij nimmer zoo hoorde spreken.

— En Filips moet daarom aan het hoofd staan der ontevreden, omdat de andere leiders, alhoewel beleidvolle en vernuftige lieden, niet die toovermacht op het volk uitoefenen als Filips van Artevelde. En gij, Bianca, zult mij helpen en Filips daartoe overhalen.

— Ja, dat wil ik, riep Bianca, ik wil ieder middel aangrijpen om hem hiertoe over te halen. Ik ken zijn inborst, hij is heftig en vurig, zooals hij edelmoedig en dapper is, wij zullen slagen of omkomen.

— Ja, slagen of omkomen, herhaalde Ursula. Ik bezit een woord dat deze mannen tot razernij zal opwinden; en de vloek, welken de graaf over mij heeft durven uitspreken, zal in schrikkelijke vergelding op zijn eigen hoofd terugvallen. En nu, ga heen, volg mijne aanwijzing en wees geduldig. De storm, ofschoon hij langzaam nadert, zal verschrikkelijk losbarsten. Dat de moeder der tweedracht met u zij en uwe voornemens zegene.

Ursula staarde naar hare bezwering.

— Zie, riep zij eensklaps vol vreugde uit. Hij hoort mij, hij wacht mij. De toorts gaat uit..., de bezwering is gelukt... De witte kap..., de witte kap zal haar werk en het mijne doen.

Van Zoen

en de Witte
Kaproenen

Van Laeken

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

LODEWIJK VAN LAEKEN

JAN YOENS

EN DE WITTE KAPROENEN

Pentteekeningen van JAN WATERSCHOOT
NIEUWE, GEHEEL HERZIENE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1943

INHOUD

	Blz.
I. DE ZONDERLINGE BOOGSCHUTTER	5
II. DE HERBERG « DE MAAN »	12
III. DE DOCHTER VAN DEN SAMENZWEERDER	20
IV. IN DE SCHUILPLAATS DER OPROERLINGEN	29
V. VOOR DE SINT-BAVO	34
VI. BIJ DEN GRAAF	41
VII. BIJ DE HEKS	48
VIII. HET VERHAAL VAN DEN GRIJSAARD	57
IX. FILIPS VAN ARTEVELDE	70
X. DE WITKAPPEN	75
XI. WILLEM HEETHOOFD EN JOOS	81
XII. EEN VREK	96
XIII. DE SMART VAN LIVIA	105
XIV. DE WRAAK VAN COLPAERT	111
XV. DE VOORSPELLING	123
XVI. BRAND	130
XVII. HET GEZANTSCHAP	139
XVIII. HET GIF DER SLANG	147
XIX. NAAR BRUGGE	153
XX. HET PLAN DER GRAVIN	157
XXI. HET EINDE VAN EEN HELD	163
XXII. EEN SOMBERE NACHT	169
XXIII. TERUG TE GENT	178
XXIV. HENDRIK VAN CASSEL	182
XXV. DE SCHAKING VAN LIVIA	189
XXVI. OP ZONNEBEKE	196
XXVII. NAAR NAZARETH	212
XXVIII. DE VOORSPELLING VAN URSULA	228
XXIX. LIVIA EN KAATJE	234
XXX. WEST-ROZEBEKE	242

De Witte Kaproenen

Historische Roman

DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ
St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.

gezag aangedaan, zoo diendet gij deze ten minste nederig voor te stellen, en gij kunt tevens van onze zijde niet meer die toegewendheid verwachten, welke wij u beloofd hadden, voor het bedrijven dezer daad.

Het kasteel van Male.

— Het is niet tot u, mevrouw, her am Philips, dat ik mijne woorden wil richten, het is tot den graaf, uwen zoon.

— Uw verzoek kunt gij ook tot mij richten.

— Ik ben hier om over de voorwaarden van deze verzoening te handelen. Mijn last luidt aan Lodewijk van Male, en tot hem wil ik mij

vrouw en dochters vergezeld, de vrouwen zijn bij de bagage in de achterhoede geplaatst, zoodat mijne dochter niet zonder gezelschap is.

— Ja, zei Simon, er zijn er in ons gezelschap die ik liever tehuis had gezien.

— Wat wilt gij hiermee zeggen?

Genade ! kermde hij, genade, ik ben nog zoo jong,... Moederke (blz. 262).

— Ik heb die oude tooverheks Ursula onder de vrouwen gezien.

— Oude tooverheks, zeg dat niet.

— Niet? Hing het van mij af dan zou ik haar reeds lang aan een mutsaard en een ton pik hebben geholpen, doch die Witte Kaproenen schijnen haar in bijzondere vereering te houden. Onze Lieve Vrouw zij gedankt, mijne vrouw is behouden en wel te Gent zoo dat ik thans een